

Cançoners de Mallorca

III Sopar de Cantadors i Cantadores

www.canconerdemallorca.cat

*Selecció de repertori per al
III Sopar de cantadors i cantadores
Can Tronca, dia 23/11/2024*

*Cicle TardOral - Museu de la Paraula. Casa Pare Ginard
Fundació Mallorca Literària*

*Elaboració:
Joana M. Serra, Carme Castells
Natàlia Tascón, Biel Carbonell*

Índex de cançons

- A la ciutat de Nàpols
- A la plaça fan ballades
- Anàrem a Sant Miquel
- Bona nit, blanca roseta
- Cançó de ses pomes
- Companys, no és això
- Dolores tenia un novio
- El meu avi
- En Pep Gonella
- Havanera
- Illes dins un riu
- Jo tenc una enamorada
- La bella Lola
- La cançó del lladre
- La dama de Mallorca
- La despedida
- La manta al coll
- L'amo de Son Carabassa
- La rosa de paper
- Les rondes del vi
- Lo tio Pep se'n va a Muro
- Na Bel des Molinar
- Na Catalina de Plaça
- Paraules d'amor
- Però Bernat
- Qualsevol nit pot sortir el sol
- Què volen aquesta gent
- Romanç de les Transformacions
- Roseret de roses blanques
- Sa Garrapinyada
- Sa porrassa
- So de pastera
- Una dona llarga i prima

A la ciutat de Nàpols

A la ciutat de Nàpols, hi ha una presó,
la vida mia; hi ha una presó,
la vida mia, la vida amor!

Hi ha vint-i-nou presos qui canten la cançó,
La dama està en finestra qui escolta la cançó,
Els presos se'n temeren; ja no cantaren, no.

-¿Per què no cantau, presos? ¿per què no cantau, no?

-¿Com cantarem, senyora, i estam dins la presó,
sense menjar ni beure més que una volta al jorn,
sens veure sol ni lluna just per un finestró?

La dama condolida va acudir a son senyor:

-Pare, lo meu bon pare, jo vos deman un do.

-Ma fia Margalida, ¿quin do voleu que us don?

-No vos deman València ni tampoc Aragó,
ni tampoc Barcelona, ciutat de gran valor.

Jo vos deman, mon pare, les claus de la presó.

-Ma fia Margalida, això no ho faré, no!

-Dels presos que allà canten, digau, ¿què en fareu vós?

-Demà serà dissabte, los penjaran a tots.

-Pare, lo meu bon pare, no me mateu l'aimador!

-Ma fia Margalida, ¿quin és vostro aimador?

-El de la roba blava, qui té el cabell tan ros!

-Ma fia Margalida, serà el primer de tots!

-Pare, lo meu bon pare, a mi penjau-me i tot!

A cada cap de forca, posau ramells de flors,
perquè la gent qui passi ne senta bona olor.

A sa plaça hi ha ballades

- A la plaça hi ha ballades,
mu mare, deixau-m'hi anar:
jo que som tan garrideta
ballador no em faltarà.
- No, no, no, Catalineta,
que ton pare al punt vendrà!
- Tan si ve com si no ve,
a la plaça tenc d'anar.
Ja és partida ben de pressa
cap a la plaça a ballar.
Quan va ésser tres quarts enfora,
son pare ja va arribar:
- A on és na Catalina?
- És a la plaça a ballar.
Son pare 'gafà les cordes
i un garrot a cada mà.
La primera garrotada
un bot li va fer pegar.
La segona garrotada,
mig morta la va deixar.
La tercera garrotada,
la va acabar de matar.
- Adiós, Catalineta,
jo no et volia matar.
El dia del seu enterro,
son pare se va penjar
i sa mare dins sa cuina,
que esclatava de plorar.
Que esclati i mal rebenti!
No li fos deixada anar!

Anàrem a Sant Miquel

Anàrem a Sant Miquel (bis),
una colla de gent bona,
xim pum dali dali dali trum trum,
una colla de gent bona.

Sa iaia mos va dir: Entrau, (bis)
jove, si heu de mester dona,
xim pum dali dali dali trum trum,
jove, si heu de mester dona.

Ses meves filles ho són (bis),
convenientes per un pobre,
xim pum dali dali dali trum trum,
convenientes per un pobre.

Perquè m'han sortit petites (bis),
i han de mester poca roba,
xim pum dali dali dali trum trum,
i han de mester poca roba.

Així mateix també tenen (bis),
alguna altra cosa bona,
xim pum dali dali dali trum trum,
alguna altra cosa bona.

...

(Anàrem a Sant Miquel)

...

Sa cosa no vos la dic (bis),
però ja hi deveu pensar-hi,
xim pum dali dali dali trum trum,
però ja hi deveu pensar-hi.

Tal volta valtros teniu (bis),
es jugaroll de posar-hi,
xim pum dali dali dali trum trum,
es jugaroll de posar-hi.

Bona nit, blanca roseta

Bona nit, blanca roseta,
plena de bones olors,
no hi ha al cel tantes estrelles
com vegades pens en vós.

Que enc que la mar tornàs tinta
i enc que el cel de paper fos,
fossen es hòmens notaris
i de cada un n'hi hagués dos,

no abastarien a escriure,
ma vida, es nostros amors,
es que hem passat finsus ara
i es que passarem es dos,
i estic en ses confiances
que ara vendran es mellors.

Cançó de ses pomes

Un dia em determiní
d'anar-me'n per sa murada,
costa a través sa muntanya,
a modo de passetgí.

Vaig seguir es regueró
per on s'aigo se n'anava
i vaig veure s'hortolana
qui rentava un gonelló.

I del modo d'anar ella,
vaig fer que era s'hortolana:
amb so dengue d'endiana
i curteta de gonella.

Prompte li vaig demanar
de quina fruita tenia,
i ella em va donar es bon dia:

-Si voleu, poreu triar.

- Hortolana, hortolana,
da'm una poma de s'hort.

-No n'hi ha cap de maçana,
totes són de llenyam fort.

Una pomera hi ha aquí
que se tira de la banda,
i fa pometes de randa,
dolces que no tenen fi.

D'una altra casta n'hi ha
que són pomes marineres:
aqueixes són ses primeres
que Déu va principiar.

...

(Cançó de ses pomes)

...

D'una altra casta n'hi ha,
que se diuen de la nou.
Aqueixes van a sou;
si en voleu, poreu triar.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen de la randeta.
Aqueixes van a pesseta;
si en voleu, vos ne puc dar.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen pomes del suro;
aquestes ja van a duro,
i d'elles poreu triar.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen de cor gelat:
enmig tenen un forat
de com es corc hi va entrar.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen pomes del ciri,
blanques com a flor de lliri;
d'aqueixes poreu triar.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen pomes del misto;
enmig tenen un Sant Cristo,
lo poreu anar a adorar.

...

(Cançó de ses pomes)

...

D'una altra casta n'hi ha,
que se diuen de la nau.
Si en voleu, heu de tornar,
que s'hortolà té sa clau.
D'una altra casta n'hi ha,
se diuen de Sant Joan
i es majoral les estoja
per com es senyors vendran.
-D'aqueixes ja en menjaria,
i no em 'cabem d'agradar.
¿Voleu que us ho diga clar?
De s'hortolana en voldria!
Hortolana, hortolana,
cuidau bé aquest pomeral,
no hi hagi cap animal
que us engan a fer-hi tala.

Companys, no és això

No era això, companys, no era això
pel que varen morir tantes flors,
pel que vàrem plorar tants anhels.
Potser cal ser valents altre cop
i dir no, amics meus, no és això.

No és això, companys, no és això,
ni paraules de pau amb garrots,
ni el comerç que es fa amb els nostres drets,
drets que són, que no fan ni desfan
nous barrots sota forma de lleis.

No és això, companys, no és això;
ens diran que ara cal esperar.
I esperem, ben segur que esperem.
És l'espera dels que no ens aturarem
fins que no calgui dir: no és això.

Dolores tenia un novio

Dolores tenia un novio
qui, per sa fira, li regalà
un pollastre blanc i negre
que tres pessetes li va costar.

Dolores 'gafa el pollastre i
el va posar amb so cap per amunt
i va dir a la seva sogra:
-Qui vol pollastre, que en compri un!-

La sogra, tota enfadada,
li fot punyada
i li esclafa es nas.
Li diu: -Nora, malcriada,
tu la m'has feta
i la'm pagaràs!

El meu avi

El meu avi se'n va anar a Cuba
a bordo del "Català"
el millor barco de guerra
de la flota d'ultramar.
Els mariners de Calella
i el meu avi enmig de tots
varen morir a coberta
varen morir al peu del canó.

**Quan el "Català" sortia a la mar
els nois de Calella
feien un cremat
tocant la guitarra solien cantar (solien cantar)
Visca Catalunya! Visca Catalunya!
Visca el "Català"!**

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del "Català"
el millor barco de guerra
de la flota d'ultramar.
El timoner i el nostramo
i catorze mariners
eren nascuts a Calella
eren nascuts a Palafrugell

**Quan el "Català" sortia a la mar /.../
Visca el "Català"!**

...

(El meu avi)

...

Arribaren temps de guerres
de perfídies i traïcions
i en el mar de les Antilles
retronaren els canons
Els mariners de Calella
i el meu avi enmig de tots
varen morir a coberta
varen morir al peu del canó.

**Quan el "Català" sortia a la mar /.../
Visca el "Català"!**

En Pep Gonella

En Pep Gonella té
un ca de bou;
el baratà amb un ou
de xuriguer
i el donà an es porquer
de Son Caliu,
que era s'homo més viu
de dins Son Serra.
Ell sap tocar guitarra
i castanyetes
i fer ballar pessetes
dins un garbell.
Es germà d'En Portell
era un cabrit
i se va escapçar un dit
fent un llaüt.
Va davallar un puput
felanitxer
que feia de barber
davant can Pau,
cosí d'En Nicolau,
qui matà s'ase
i li aficà s'espasa arran de s'ui.

Havanera

Vaig com loco
per tornar a vore't,
tocar es teus cabells,
besar-te a sa boca...
I ensumar es perfum
que t'enrevolta...

I és que et duc tan a dintre meu
que no res sé fer
si no et tenc devora...
I si no vols que em mori, torna,
torna prest...!

**Torna que em mor de ganes per cantar-te
jai!, una havanera!
Te la vaig escriure un vespre
que t'enyorava i que tu no hi eres...**

**Té una coseta dolça
que es qui l'escolta
jai!, s'enamora!**

**Com de sa cadència hermosa
des teu cosset
i des seu encant,
que com un jonc s'engronsa!**

...

(Havanera)

...

Quan tu passes s'aire es gira
per mirar-te
i fins i tot la mar
s'atura de fer ones!

Vaig com loco
per tornar a vore't
tocar es teus cabells
besar-te a sa boca...
i ensumar es perfum
que t'enrevolta...

I és que et duc tan a dintre meu
que no res sé fer
si no et tenc devora...
I si no vols que em mori, torna,
torna prest...!

**Torna que em mor de ganes per cantar-te /.../
que com un jonc s'engronsa!**

Quan tu passes s'aire es gira
per mirar-te
i fins i tot la mar
s'atura de fer ones!

i fins i tot la mar...
s'atura de fer ones...! (bis)

Illes dins un riu

Nina quan te vaig conèixer canvià tot
vaig venir cap a tu amb lo meu millor,
ben suau dins jo
era un sentiment tot nou.

Tu me fas coses que jo no sé explicar
aferra't molt fort que no sent mal,
cada cop del meu cor és un sentiment tot nou.

L'amor tendre és cec i demana dedicació,
l'amor que sentim no cal conversar
i plegats sense pressa ah ah,
fent l'amor l'un amb l'altre ah ah.

**Illes dins d'un riu, això és lo que som
ningú més enmig, com pot ser millor.
Vine lluny amb mi a un altre món.
Si estem plegats no tenc por de res ah ah,
recolzant-nos l'un amb l'altre ah ah.**

No puc viure quan l'amor ja s'ha acabat.
Res no té importància si no tens ningú
que et doni calor en sa nit
per perdre el sentit de la realitat

Això no ens passarà, dubte no n'hi ha cap.
Aquest amor mai no s'aturarà
i el missatge és ben clar
si a aquest dic hem vist que no hi ha fi.

...

(Illes dins un riu)

...

No ploraràs més
i estimar-me no et farà mal
i enamorats viurem com ara i sempre.
Anem plegats sense pressa ah ah.
fent l'amor l'un amb l'altre ah ah.

**Illes dins d'un riu, això és lo que som
ningú més enmig, com pot ser millor.
Vine lluny amb mi a un altre món.
Si estem plegats no tenc por de res ah ah,
recolzant-nos l'un amb l'altre ah ah.**

Jo tenc una enamorada

Jo tenc una enamorada
a sa banda de Migjorn,
i en ser que la vaig a veure
sempre em diu que quan hi torn.

Jo li dic que serà prompte
si no mo'n anam del món:
quan es pins faran magranes
i ses figueres melons.

La mar estarà eixuta
i hi correran carretons;
per dins es terços de botges
hi pescaran es cassons.

I llavò jo tornaré
i em casaré amb tu, si vols;
ja et pots començar a fer roba,
que hi hem de sortir bufons;

que a sa cinta portaré
una arma de dos canons,
i cada tron que faré
serà de dos trons bessons.

La bella Lola

Després d'un any de no veure terra
perquè la guerra m'ho va impedir
vaig arribar al port on hi havia
la que adorava el meu cor.

Ai que plaer! sentia jo,
quan a la platja
va treure el mocador i em va saludar.

Però després es va acostar a mi
em va fer una abraçada i en aquell llaç
vaig creure morir.

Quan a la platja la bella Lola,
la seva llarga cua, lluint va,
els mariners es tornen bojos,
i fins i tot el pilot perd el compàs.

Ai que plaer! sentia jo...

La cubaneta plorava trist
en veure's sola i en alta mar
i el mariner la consolava
no ploris Lola no t'has d'ofegar

Ai que plaer! sentia jo...

La cançó del lladre

Quan jo n'era petitet,
festejava i presumia,
espardenya blanca al peu
i mocador a la falsia.

Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

I ara, que ne soc grandet,
m'he posat a mala vida.
Me só posat a robar,
ofici de cada dia.

Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

Vaig robar un traginer
que venia de la fira.
Li prenguí tots els diners
i la mostra que duia.

Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

...

(La cançó del lladre)

...

Quan he tingut prou diners,
he robat també una nina.
L'he robada amb falsedat
dient que m'hi casaria

Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

La justícia m'ha pres
i en presó fosca en duia.
La justícia m'ha pres
i em farà pagar amb la vida

Adéu, clavell morenet!
Adéu, estrella del dia!

La dama de Mallorca

A Mallorca hi ha una dama, dama de molt de valor.

Té la cabaiera rossa i llarga fins al taló.

Ai, Adiós, Aina Maria, robadora de l'amor!

Sa mare la pentinava amb lo seu aclaridor.

Sa padrina la banyava d'aigo de bones olors.

S'estimat la se mirava amb uns uis travessadors.

Quan a dins l'esglèsia entrava, deixava anar resplendors,

i, quan mentre se senyava, dels anells n'hi cauen dos.

La senyora n'és molt rica, no s'acala a coir-lós.

Quan és enmig de l'església, encenen tots es llantons.

I les dames, com la veuen, s'estrenyen per fer-li lloc.

Un capellà deia missa, i va perdre la lliçó.

-¿Qui és aquella guilant dama qui ama tanta d'honor?

-Fia del Rei de Mallorca i néta del d'Aragó.

La despedida

S'altre vespre,
una allota plorava,
perquè se tractava
de despedir-se.
Perquè es jove que ella festejava
en es moll anava
per embarcar-se.
Lo primer que li va dir:
-Joan si vas a l'Havana no
no et casis amb una cubana
mira que em deixes a mi.

Te'n recordes que un vespre vengueres
i que em prometeres
aquell jurament.
Jo et promet que seré sa dona
del món la més bona
per fer-te content.
Emperò, si m'han hagut de dir
que has xupat altra taronja
jo et promet que em faré monja
d'un convent i no ho sabràs.

...

(La despedida)

...

En Joan va deixar s'allota,
feta una bubota,
damunt es portal.
I sa mare que la consolava
i ets uis li eixugava
amb so davantal.
Mare i fia l'abraçaren:
Adiós, Joan, si te'n vas!
De besades que li daren
li pelaren tot es nas.

La manta al coll

**La manta al coll i el cabasset
mo n'anirem al Postiguet
la manta al coll i el cabasset
mo n'anirem mo n'anirem al Postiguet
arreando xim-pam-pum
arreando xim-pam-pum**

Una volta passejava
un guardia 'monocipal'
passejant-se per la plaça
cap amunt i cap avall
de la bragueta li faltava
la mansaneta i un boto
per alli se li mostraba
Don Joaquin el director

**(La manta al coll i el cabasset / ... /
arreando xim-pam-pum)**

Un día quan tornava
el tio Pep de l'horta
es va trobar de casa
oberta la porta
pujant per l'escaleta
es troba un senyoret
que oberta la bragueta
li ensenyaba el cacahuet

...

(La manta al coll)

...

(La manta al coll i el cabasset / ... / arreando xim-pam-pum)

Les xiquetes de Xixona
s'han comprat una romana
per a pesar-se les mamelles
dos voltes a la semana
si vols que te la faça
posat pancha cap amunt
i voras que polseguera
que t'ix pel forat del cul

(La manta al coll i el cabasset / ... / arreando xim-pam-pum)

Per dos quinzets un puro
per tres una pipa
per quatre una guitarra
per cinc una xica
el puro pa fumar
la pipa pa lluir
la guitarra pa tocar
i la xica pa dormir

(La manta al coll i el cabasset / ... / arreando xim-pam-pum)

L'amo de Son Carabassa

L'amo de Son Carabassa
diu que sap molt de nedar
i un dia el varen trobar
anegat dins una bassa.

Marieta, quan escuris,
no tiris s'aigo as carrer,
que banyaràs sa guitarra
d'aquest pobre mariner.

Dalt sa muntanya més alta
hi ha un romaní florit,
i a les dotze de sa nit
hi ha un rossinyol que canta.

Sa darrera i no en cant més,
sa darrera i no en cant d'altra.
Perdonau-me, cavallers,
si he comès alguna falta.

La rosa de paper

Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.

Ella volia una rosa,
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.

Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor,
dies de pluja i de vent.

I ella tenia la rosa,
una rosa de paper.
Va morir qualsevol dia
i l'enterraren després.

Però al carrer on vivia,
però en el poble on visqué,
les mans del poble es passaven
una rosa de paper.

I circulava la rosa,
però molt secretament.
I de mà en mà s'hi passaven
una rosa de paper.

...

(La rosa de paper)

...

El poble creia altra volta
i ningú no va saber
què tenia aquella rosa,
una rosa de paper.

Fins que un dia d'aquells dies
va manar l'ajuntament
que fos cremada la rosa,
perquè allò no estava bé.

Varen regirar les cases:
la rosa no aparegué.
Va haver interrogatoris;
ningú no en sabia res.

Però, com una consigna,
circula secretament
de mà en mà, per tot el poble,
una rosa de paper.

Les rondes del vi

Que aquesta ronda la pago jo!, vale?

**Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la**

No vagis a la mar
a encomanar les penes,
no vagis a la mar
les aigües en van plenes.

Vora, vora del port
hi ha una vella taverna,
vora, vora del port
un bar de mala mort.

**Ai, la-ra /.../
La-rai-la-la**

Una bota de rom
i una altra d'aiguarent.
Una bota de rom
i molta olor de gent.

...

(Les rondes del vi)

...

No siguis sol a beure
ni sol a rumiar.
No siguis sol a beure
que el vi et condemnarà.

**Ai, la-ra /.../
La-rai-la-la**

El primer brindis va
per companys i companyes.
El segon anirà
pels qui els han crescut banyes.

El tercer libació
a la salut dels pobres,
no és amb mala intenció
deixar al burgès les sobres.

**Ai, la-ra /.../
La-rai-la-la**

Atents, amics, encara
al següent got de vi:
beneirem la mare
que a tots ens va parir

...

(Les rondes del vi)

...

La copa que fa cinc
pel gran Pare Noè.
La copa que fa sis
pels diables del cafè.

**Ai, la-ra /.../
La-rai-la-la**

Quan el sis serà buit,
maleirem l'infern.
La copa que fa vuit
no sé qui deixarem.

I el got de comiat
el cantarem tots junts.
El got de comiat
un rèquiem pels difunts.

**Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la
Ai, la-ra
La-rai-la-la**

Lo tio Pep se'n va a Muro

Lo tio Pep se'n va a Muro, tio Pep;
lo tio Pep se'n va a Muro, tio Pep;
De Muro què em portarà, Tio Pep? Tio Pep, tio Pep, tio Pep...
De Muro què em portarà, Tio Pep? Tio Pep, tio Pep, tio Pep...

Una tartana i un burro, tio Pep;
una tartana i un burro, tio Pep,
per a anar a passejar, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...
Per a anar a passejar, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...

El tio Pep ja té el burro, tio Pep;
el tio Pep ja té el burro, tio Pep,
que molts quinzets li ha costat, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...
Que molts quinzets li ha costat, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...

I tota la gent de Muro, tio Pep;
i tota la gent de Muro, tio Pep,
diuen que l'han enredrat, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...
Diuen que l'han enredrat, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...

El ruc li ha dat tres pataes, tio Pep;
el ruc li ha dat tres pataes, tio Pep,
i l'han dut a l'hospital, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...
I l'han dut a l'hospital, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...

Té tres costelles trencaes, tio Pep;
té tres costelles trencaes, tio Pep,
i tot lo cos li fa mal, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...
I tot lo cos li fa mal, tio Pep, tio Pep, tio Pep, tio Pep...

Na Bel des Molinar

Na Bel des Molinar,
carbó va anar a comprar.
I diu que no hi tornarà
perquè es pillo carbonero
la volia emmascarar.

Idò, fiau-vos des carboners,
tots són pillos i trapassers.
I diu que no hi tornarà,
perquè es pillo carbonero
la volia emmascarar.

Una al·lota molt guapa, des Molinar,
festeja un carbonero
de s'Hort des Ca.
Ella tota amorosa sempre li diu:
—Carbonero, te quiero!
I es betzol riu que te riu.

Na Catalina de Plaça

Na Catalina de plaça
aquella qui ven es pa
li encengueren sa traca
i ella tota s'assusta.

Va sortit en camieta,
tant sols no duia corsé
I de tan guapa que anava
pareixia un bebé...

En Joan quan va arribar
amb aquelles sabatotes
encalçava ses allotes
per darrera es campanar.

Sa mare quan el va veure
que venia tant suat
li va donar una pesseta
per anar a comprar un gelat.

Na Catalina de plaça
aquella qui ven es pa
li encengueren sa traca
i ella tota s'assusta.

Va sortit en camieta,
tant sols no duia corsé
I de tan guapa que anava
pareixia un bebé...

Paraules d'amor

Ella em va estimar tant...
Jo me l'estimo encara.
Plegats vam travessar
una porta tancada.

Ella, com us ho podré dir,
era tot el meu món, llavors
quan en la llar cremaven
només paraules d'amor...

Paraules d'amor senzilles i tendres.
No en sabíem més, teníem quinze anys.
No havíem tingut massa temps per aprendre'n,
tot just despertàvem del son dels infants.

En teníem prou amb tres frases fetes
que havíem après d'antics comedians.
D'històries d'amor, somnis de poetes,
no en sabíem més, teníem quinze anys...

Ella qui sap on és,
ella qui sap on para.
La vaig perdre i mai més
he tornat a trobar-la.

Però sovint en fer-se fosc,
de lluny m'arriba una cançó.
Velles notes, vells acords,
velles paraules d'amor...

Però Bernat

Però, Bernat,
fem un cigarro!
No el te vull fer,
que no vengui l'amo.
Si l'amo ve,
fem un xiulet
i de seguida
farem paret.

Tres cigarros tenc,
dos que n'he fumat,
tres i dos són cinc,
i cinc fan deu,
i deu fan vint.
Vint menos cinc
són quinze,
quinze menos cinc,
són deu.
Deu menos cinc són cinc
i cinc fan deu
i deu fan vint.

Qualsevol nit pot sortir el sol

Fa una nit clara i tranquil·la, hi ha la lluna que fa llum,
els convidats van arribant i van omplint tota la casa
de colors i de perfums.

Heus aquí a Blancaneus, en Pulgarcito, els tres porquets,
el gos Snoopy i el seu secretari Emili, i en Simbad,
l'Ali-baba i en Gullivert.

Oh, benvinguts, passeu passeu, de les tristors en farem fum,
a casa meva és casa vostra si que hi ha cases d'algú.

Hola Jaimito, i doña Urraca, i en Carpanta, i Barba-azul,
i Frankenstein, i l'home-llop, i el compte Dràcula, i Tarzan,
la mona Chita i Peter Pan.

La senyoreta Marieta de l'ull viu ve amb un soldat,
els Reis d'Orient, Papa Noël, el pato Donald i en Pasqual,
la Pepa maca i Superman.

Bona nit senyor King Kong, senyor Asterix i en Taxi-Key,
Roberto Alcázar i Pedrín, l'home del sac, i en Patufet.
Senyor Charlot, senyor Obelix,
en Pinotxo ve amb la Monyos agafada del bracet,
hi ha la dona que ven globus, la família Ulises,
i el Capitán Trueno en patinet.

...

(Qualsevol nit pot sortir el sol)

...

I a les dotze han arribat la fada bona i Ventafocs,
en Tom i Jerry, la bruixa Calixta, Bambi i Moby Dick,
i l'emperadriu Sissi,
i Mortadelo, i Filemón, i Guillem Brown, i Guillem Tell,
la Caputxeta Vermelleta, el Llop Ferotge, i el Caganer,
en Cocoliso i en Popeye.

Oh, benvinguts, passeu passeu, ara ja no falta ningú,
o potser sí, ja me n'adono que tan sols hi faltes tu,
també pots venir si vols, t'esperem, hi ha lloc per tots.
el temps no compta, ni l'espai, qualsevol nit pot sortir el sol.

Què volen aquesta gent

De matinada han trucat,
són al replà de l'escala.
La mare quan surt a obrir,
porta la bata posada

Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?

"El seu fill, que no és aquí?"
"N'és adormit a la cambra.
Què li volen al meu fill?"
El fill mig es desvetllava

La mare ben poc en sap
de totes les esperances
del seu fill estudiant
que ben compromès n'estava

Dies fa que parla poc
i cada nit s'agitava,
li venia un tremolor
tament un truc a trenc d'alba.

Encara no ben despert,
ja sent viva la trucada
i es llença pel finestral,
a l'asfalt d'una volada.

...

(Què volen aquesta gent)

...

Els que truquen resten muts,
menys un d'ells, potser el que mana
que s'inclina pel finestral.
Darrere xiscla la mare.

De matinada han trucat.
La llei una hora assenyala.
Ara l'estudiant és mort,
n'és mort d'un truc a trenc d'alba.

Romanç de les transformacions

-Si tu ne vas darrere, jo t'aniré davant,
Jo me faré la lluna, lluna del cel més gran.

-Su tu te fas la lluna, lluna del cel més gran,
jo me faré nigul i t'aniré tapant.

-Si tu tes fas nigul i a mi me véns tapant,
jo me faré la rosa, rosa del roser blanc.

-Si tu te fas la rosa, rosa del roser blanc,
jo me faré la beia i t'aniré xupant.

-Si tu te fasla beia a mi em véns a xupar,
jo me faré balena, balena de la mar.

-Si tu te fas balena, balena de la mar,
jo em faré pescador, pescadoret de nau.

...

(Romanç de les transformacions)

...

-Si tu et fas pescador i a mi em véns a pescar,
jo me faré l'arena , arena de la mar.

-Si tu te fas l'arena, arena de la mar,
jo me faré les ones i te vendré a banyar.

-Si tu te fas les ones i a mi me véns banyant,
jo me faré le llebre, llebre del camp més gran.

-Si tu te fas la llebre, llebre del camp més gran,
jo em faré caçador i t'aniré caçant.

-Si tu et fas caçador i a mi em véns a caçar,
jo me faré la monja, monja de l'Olivar.

-Si tu te fas la monja, monja de l'Olivar,
jo me faré el frare, i et vendré a confessar.

-Si tu te fas el frare i em véns a confessar,
més val que mos casem, no tornarem penar!

Roseret de roses blanques

Roseret de roses blanques
qui ens ho havia de dir,
tan amics com érem antes,
que ara haguéssim de renyir.

Si hem renyit per poca cosa,
Rosereta del cor meu,
si hem renyit per poca cosa
tu fes teu, jo faré es meu.

Si la mar es tornés tinta
i el cel fos paper fi,
t'escruria una carteta
de l'amor que em fas patir.

Roseret de roses blanques
si em voleu matar aviat,
aneu fent-me mala cara
quan us passo pel costat.

Roseret de roses blanques
qui ens ho havia de dir,
tan amics com érem antes,
que ara haguéssim de renyir.
que ara haguéssim de renyir..

Sa garrapinyada

Jo plor per tu,
rosa encarnada;
més valdria que em donasses
sa metla garrapinyada.

Una pastoreta plora
perquè ha perdut sa manada,
i es pastoret la consola
donant-li garrapinyada.

Mares que teniu infants
que pareixen barruguets:
donau-los garrapinyada
i pareixeran angelets.

Un anglès va arribar a Eivissa
fa cosa d'una mesada,
i en tocar en terra va dir:
- Mi querer garrapinyada!!

I es al·lots, quan van a escola
plorant diuen a sa mare:
- Jo no em sabré sa lliçó
si no em dau garrapinyada.

Una jaia de cent anys
i un jai de cent vint-i-quatre
estaven panxa per panxa
fotent-se garrapinyada.

...

(Sa garrapinyada)

...

Allota si vols venir
a's camp a segar civada,
mentre tu la segaràs
jo et daré garrapinyada.

Sa garrapinyada és bona,
no ha fet mal a ningú mai,
i es que diga lo contrari,
se'n pot ben anar al carai.

Sa porrassa

Hi havia una porrassa
que congriava un albó
tan alt com es Puig Major
i gruixat no ho era massa
i tenia una rabassa
com es castell d'Alaró.

Esponerós sí que ho era
amb cimals que s'enfilaven
de Mancor fins a Morella,
les branques a Cornudella,
feia una ombra de primera
a davall tots hi becaven.

Un dia des de Castella
arribaren molts de senyors,
pensaven fern-ne tions
i llavors també estelles
per llevar males idees
d'un símbol de nació.

En nom d'Espanya vengueren
mil mestres per tallar-lo,
picaren un any rodó
i encara no pogueren.
I a la fi se resolgueren
recórrer als traïdors,
en trobaren un boldró:
tot d'una els convenceren.

...

(Sa porrassa)

...

Què té aquesta terra nostra
que congria traïdors:
diputats i senadors,
hi ha mestres i professors,
i també el senyor rector,
i aquests són els pitjors.
Ells diuen que són senyors
i sols en tenen per mostra,
semblen tot triats a posta.

Sempre hi ha un glosador
que cantar li ve de vena
que als joves els ensenya
l'antiga i bella cançó.

Tant és ara com abans,
perquè això ve d'enrere,
només hi ha una senyera
dels Països Catalans.

So de pastera

Saps que hi va de falaguera
na Bel quan surt a ballar
i sempre sol acabar
amb so so de sa pastera.

Repica-les, Toni,
repica-les bé.
Repica-les, Toni,
que, quan seré Toni,
les repicaré.
Per ballar es copeo
jo a ningú tenc por
i es so de pastera
és es millor so.

No estic tan enamorada
que no em pugui divertir.
L'amor no em fa dany a mi,
perquè hi sé donar passada.

Repica-les, Toni,
repica-les bé.
Repica-les, Toni,
que, quan seré Toni,
les repicaré.
Per ballar es copeo
jo a ningú tenc por
i es so de pastera
és es millor so.

Una dona llarga i prima

Una dona llarga i prima,
ara va de bo;
seca com un bacallà,
ara va de bo;
seca com un bacallà,
ara va de bo, que de bo va.

Se passeja per la vila.
Ara va de bo
-Caragols, qui en vol comprar?
Ara va de bo.
-Caragols, qui en vol comprar?
Ara va de bo, que de bo va.

A quan els veneu, madona?
ara va de bo,
-A sis van a mesurar.
Ara va de bo.
-A sis van a mesurar.
Ara va de bo, que de bo va.

No me'ls a podreu dar a quatre?
ara va de bo,
-A quatre no els hi puc dar.
Ara va de bo.
-A quatre no els hi puc dar.
Ara va de bo, que de bo va.

...

(Una dona llarga i prima)

...

- Que mal vos caigués es covo,
ara va de bo,
no el poguéssiu aixecar!
Ara va de bo;
No el poguéssiu aixecar!
Ara va de bo, que de bo va.

Quan va haver voltat cantó,
ara va de bo,
es covo li trabucà,
ara va de bo:
es covo li trabuca,
ara va de bo, que de bo va.

Un veí geperut passava,
ara va de bo,
i l'hi va ajudar a aixecar
ara va de bo;
i l'hi va ajudar a aixecar
ara va de bo, que de bo va.

-Què és això que duis darrera?
Ara va de bo.
-Això deixe-ho anar.
Ara va de bo.
-Això deixa-ho anar.
Ara va de bo, que de bo va.

**“El folklore no és
per veure’l o sentir-lo,
és per viure’l.**

**No és per entretenir espectadors, sinó per
entretenir els actors. És esquiú igual que els ocells,
que cantaran dins l’arbre. Perquè sí. Perquè la
sang els ho demana. Ni pensen que els puguin
escoltar.”**

· Rafel Ginard ·

Cançoner de Mallorca